

Серія бесід з дітьми про Україну

Пес Патрон знає все
і з задоволенням
розкаже тобі

Україна - наша країна

Батьки!

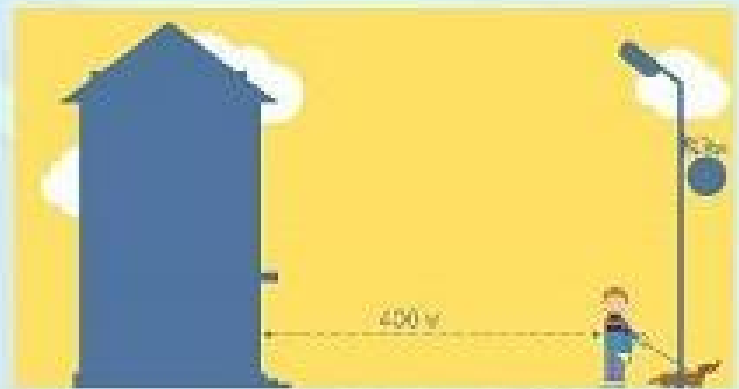
Ви відповідаєте за життя і здоров'я ваших дітей. Роз'ясніть дітям, що будь-який предмет, знайдений на вулиці або в під'їзді, може представляти небезпеку.

Ознаки, які можуть вказувати на наявність вибухового пристрою, інших небезпечних предметів:

- присутність дротів, невеликих антен, ізоляційної стрічки, шпигату, мотузка, скотча в пакеті, або що стирчать з пакету;
- шум з виявлених підозрілих предметів (пакетів, сумок та ін.). Це може бути цокання годинника, клацання і тому подібне;
- наявність на знайденому підозрілому предметі елементів живлення (батарей);
- розтяжки з дроту, вірвовок, шпигату, волосіні;
- незвичайне розміщення предмета;
- наявність предмета, невластивого для цієї місцевості;
- специфічний запах, невластивий цій місцевості.

3) Відійди від предмета на безпечну відстань (метрів на 400 - це приблизно два круги по шкільному стадіону).

4) Повідом про підозрілий предмет в міліцію. Якщо в цей час ти знаходишся поряд зі своєю "знахідкою", не дзвони по мобільному телефону, а спочатку відійди на безпечну відстань. Запам'ятай час, коли ти виявив предмет, - його треба буде повідомити співробітникам міліції.

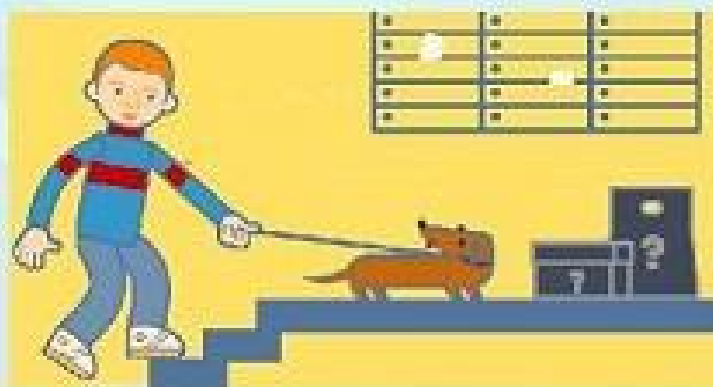

4) Дочекайся, коли приїде міліція, адже ти є очевидцем можливої події і можеш повідомити важливу інформацію.

ПАМ'ЯТАЙ: Часто злочинці маскують вибухові пристрої під нешкідливі і навіть привабливі предмети (мобільні телефони, іграшки, коробки, пачки грошей, банки, пляшки). Ніколи не чіпай чужі речі і предмети на вулиці!

1) Якщо ти побачиш в під'їзді, в транспорті або просто на вулиці підозрілий предмет - ні в якому разі не чіпай його, не рухай, не намагайся його відкрити або розгледіти трохи краще.

2) Попередь оточуючих про свою знахідку!

Категорично забороняється:

- завдавати ударів по корпусу небезпечного предмета каменями, залізом і тому подібне;
- торкатися до вибухонебезпечних предметів, переносити його, перекочувати;
- закопувати в землю або кидати у вогонь;
- робити спроби до розбирання, розшилювання.

Пам'ятайте:

Під нешкідливими іграшками, привабливими предметами можуть ховатися вибухові пристрої. Ваша безпека, та безпека ваших дітей - у ваших руках.

Алгоритм дії при знаходженні підозрілих предметів.

Останнім часом часто відзначаються випадки виявлення громадянами підозрілих предметів, які можуть виявитися вибуховими пристроями.

В якості камуфляжу для вибухових пристроїв використовуються звичайні побутові предмети: сумки, пакети, свертки, коробки, іграшки, мобільні телефони і тому подібне. Подібні предмети виявляють в транспорті, на сходових майданчиках, біля дверей квартир, в установах і громадських місцях.

Не залишайте факт виявлення підозрілих предметів без уваги!

Якщо Ви помітили забуту або безхазяйну річ в громадському транспорті, опитаєте людей, що знаходяться поруч. Постарайтеся встановити, чия вона або хто міг її залишити. Якщо хазяїн не встановлений, негайно повідомите про знахідку водія (машиніста).

Якщо Ви виявили підозрілий предмет в під'їзді свого дому, опитаєте сусідів, можливо, він належить їм. Якщо власник не встановлений - негайно повідомите про знахідку у відділення поліції.

Якщо Ви виявили підозрілий предмет в установі, негайно повідомите про знахідку адміністрації.

В усіх перерахованих випадках:

- не торкайтеся і не пересувайте знахідку: це може привести до вибуху, численних жертв і руйнувань;
- зафіксуйте час виявлення знахідки;
- попередьте людей, щоб вони відійшли якнайдалі від небезпечної знахідки;
- обов'язково самі і попросите інших очевидців дочекатися прибуття оперативно-слідчої групи;
- не забувайте, що Ви є найважливішим очевидцем.

Київ — серце України

Київ — столиця, тобто головне місто нашої Батьківщини — України. Розташоване воно в північній частині України і збудоване на повноводній річці — Дніпрі. Широкою стрічкою поміж зелених берегів тече гордий Дніпро. Він ділить місто Київ на дві частини. На правому березі, на високих пагорбах розкинувся старий Київ, а на пологому лівому березі виріс Київ новий, сучасний. А виник наш Київ дуже давно. За давньою легендою, місто збудували три брати: Кий, Щек і Хорив, а з ними і сестра їхня — Либідь. На честь свого старшого брата Кия вони назвали місто Києвом.

Багато в Києві давніх храмів. Ось золотом церковних куполів вітає нас Софійський собор. Сюди щодня приходять тисячі вірян, киян та гостей міста, щоб помолитися за рідний край і своїх близьких і просто щоб помилуватися величчю красивої споруди Софійського собору.

Завжди повнолюдна та гамірна центральна вулиця міста — Хрещатик. Багато-багато років тому тут був глибокий і довгий яр, який перехрещувався з іншим яром, і тому називався Хрещатим. Від того й пішла назва вулиці — Хрещатик.

Стародавня пам'ятка Києва — так звані Золоті Ворота. У давні часи тільки через ці ворота можна було потрапити до міста, ось чому їх називають золотими, тобто головними.

Сучасний Київ — місто каштанів. Про це розповідається у віршах і піснях. Квітка каштана є символом Києва. В Києві росте дуже багато каштанових дерев. Каштани ростуть усюди: на алеях, у парках та скверах, уздовж великих та малих вулиць Києва.

Запитання для бесіди:

- Про яке місто ви дізналися?
- Що вам відомо про Київ?
- Як називається центральна вулиця міста Києва та чому?
- Чи хотілося б вам побувати в Києві, оглянути визначні та найбільш красиві місця столиці нашої Батьківщини?

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Україна — рідний край

Перед вами, малюта, карта нашої Батьківщини — України. Саме так виглядала б наша Вітчизна, якби ми над нею піднялися високо-високо. Лінія кордону України окреслена ось цією лінією. А за кордонами розташовані інші країни. На півночі — це Білорусь, на сході — Росія, на заході — Польща, Словаччина, Угорщина, а на південному заході — Румунія та Молдова.

Наша Україна дуже мальовнича й різноманітна.

Є в Україні високі гори. Синіють вони, піднявшись аж до неба. А на мальовничих гірських лугах-полонинах вівчарі овечок випасають та на трембітах грають.

І моря в нашому краї є — глибокі, великі. Біля моря з білою піною хвилі б'ються об берег, а морські птахи — чайки кричать, вітаючи гостей моря, тих, хто пливе на кораблі, рибалить на човні чи приліг позагорати на морському пляжі.

Із річок України найвідоміша Дніпро, на якій стоїть наша столиця — давній Київ. Але в Україні багато й інших великих міст: це промислові Харків та Дніпро, старовинне місто Львів і козацьке Запоріжжя та інші.

Гарна наша Україна! Але ще кращою роблять її люди, які живуть у нашому рідному краї — працюючі, умілі, завзяті, сміливі... Такі, як ваші мами й тата, бабусі та дідусі.

І ми, малюта, належимо до українського народу. У всіх українців один рід, одна історія, одне минуле, спільні традиції і звичаї, звичайно, символи. А ще в нас одна державна мова — українська: милозвучна й співуча, яку вважають однією з найкрасивіших мов світу.

Запитання для бесіди:

- Як називається наш рідний край, наша Батьківщина?
- Які назви наших гір, морів, міст ви знаєте?
- Який народ, які люди живуть у нас в Україні?
- Чи треба діткам любити свою рідну Україну?
- Що об'єднує всіх українців?

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Зимові народні свята українців

Віночок цікавину

Перший зимовий місяць грудень приходить до нас зі Святим Миколою. Усі діточки чекають цього дня з нетерпінням, мріючи про гарні подаруночки. І добрий Святий Миколай щедро обдаровує ними всіх слухняних та чемних хлопчиків і дівчаток, адже він дуже любить дітей. Щороку, в ніч із 18 на 19 грудня спускається Миколай із небес зі своїми помічниками-анголятами, щоб порадувати малюків подаруночками, які дітки на ранок обов'язково знайдуть у себе під подушками. Не пощастить хіба що нечемним малюкам — для них Миколай покладе не подарунок, а різочку. А коли завершується грудень, йому на зміну приходить місяць січень, а з початком січня настає Новий рік. Тому й кажуть: грудень зиму починає, а рік кінчає. У нас, як і в багатьох народів світу, до Нового року традиційно прикрашають ялинки. Зустрічають Новий рік із веселощами й подарунками.

Не мине й тижня після зустрічі Нового року, як настає пора ще одного радісного й світлого дня. Приходить до нас Святвечір, а за ним — Різдво Христове. Хто ж не згадає в цей день дивовижну подію, що сталася в місті Віфлеємі — народження маленького Ісуса. Господарі за звичаєм в канун Різдва готують пісню вечір, варять солодку кутю та очікують появи першої зорі-провісниці на небі. А в цей час від хати до хати ходять колядники з веселими привітальними піснями-колядками і славлять народження Ісуса Христа.

Незабаром після Різдва, 13 січня, — Свято Маланки, або Щедрий вечір. Колядки змінюються щедрівками, а святкові зимові дні тривають!

На ранок 14 січня настає Свято Василя. Цього дня ще до світанку хлопці ходять по хатах посипати — сиплють на підлогу зерна пшениці й жита, бажаючи господарям врожайного, багатого та щасливого нового року. А завершує цикл зимових свят 19 січня — Водохреще. Із цим святом пов'язують хрещення Ісуса Христа. Коли Ісус Христос досяг 30-річного віку, він прийняв хрещення в річці Йордан. І на нього зійшов Святий Дух в образі голуба. У цей день священики освячують воду, і така вода, за повір'ям, набуває неабиякої цілющої сили. Віддавна в народі освячену на Водохреще воду вважають своєрідним спасінням від багатьох недуг.

Українські свята — це наші звичаї й традиції, в їх відзначанні — наша народна єдність, наша спільна радість, палка віра й світлі сподівання.

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Традиційний український костюм

Археологічні розкопки свідчать, що український народний костюм з'явився ще в часи Київської Русі. Аж до кінця XIX ст. український костюм зберігав явні регіональні відмінності, і лише на початку XX ст. вони злегка розмилися.

Традиційний чоловічий одяг українців — конопляна або льняна сорочка і воняні штани. Головною відмінністю української сорочки є наявність пазушки — невеликого розрізу спереду з вишитими чорними і червоними нитками візерунками. В Україні чоловіки заправляли сорочки в штани, а не носили поверх них. Чоловічі вишиванки могли бути з низьким стоячим або широким відкладним коміром. Застібалася така сорочка на гудзики або зав'язувалася на шнурки з китицями.

Штани, або шаровари, закріплювалися на талії за допомогою шнурка, а вже зверху намотували пояс. Українські чоловічі штани були дуже широкими, особливо в козаків. Шили такі шаровари переважно з сукна — воняної тканини, покритої воском.

Український жіночий костюм має безліч варіантів залежно від регіональних особливостей. Вони проявилися в крої, вишивці, декорі, колірних особливостях і прикрасах. Основою костюма є жіноча сорочка-вишиванка, яка була довша, ніж чоловіча, і складалася з двох частин. Нижня частина шилася з більш щільної і грубої тканини. Поверх сорочки надягали плахту та запаску. Плахта являла собою полотно близько 4 м завдовжки, яке ткали з фарбованої воні. Плахту обмотували навколо талії, прив'язуючи зверху поясом. Вишивка на плахті була досить стриманою і невибагливою. Поверх плахти спереду надягали запаску, певну подібну сучасного фартуха.

Велике значення в українському жіночому костюмі мали прикраси. Так, поверх вишиванки надягали намисто, гердани або буси. Кількість і розмір намистин безпосередньо говорили про фінансове становище родини. Святковий жіночий костюм відрізнявся від повсякденного якістю тканини, розмаїттям кольорів і візерунків. У святкові дні дівчата надягали на голову вінок, а на шию — якомога більше різнокольорових прикрас.

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Державні символи України

А сьогодні я завітав до вас, щоб познайомити, малюта, з державними символами нашої рідної України.

Ось, перший символ — це наш герб. Український герб — золотий тризуб. Цей символ давній, його знали й шанували ще наші далекі пращури — мужні й сміливі козаки, які жили в нашому краї багато років тому. Тризуб — це символ волі і сили.

Хочу вам розповісти про наступний наш символ — державний український прапор. Ось він яскраво майорить своїми кольорами. Синій та жовтий кольори нашого державного прапора також символічні: синій означає чисте, ясне, синє небо над нашим рідним українським краєм. Тому він угорі прапора. А жовтий колір нагадує золоте хлібне колосся, що росте на ланах нашої України. Українські прапори можна побачити на різних будівлях. А в дні державних свят вулиці і майдани наших міст і сіл просто розцвітають синьо-жовтими барвами рідного прапора.

Є ще один державний символ — це урочиста, хвалебна пісня-гімн, присвячена нашій державі. Гімн звучить під час державних свят і різних визначних подій. Наприклад, коли наші спортсмени перемагають у світових змаганнях, про це всьому світу сповіщають підняттям українського прапора і звучанням нашого Державного Гімну. Коли лунає Державний Гімн, слід підвестися і покласти праву руку на серце в знак любові до своєї Батьківщини. Наш гімн урочистий, величний, мелодійний, ця пісня прославляє Україну, звеличує український народ.

Запитання для бесіди:

- Які державні символи України ти знаєш?
- Як називається наш державний герб?
- Який колір нашого прапора символізує небо? Який колір — колір колосся, хлібного поля??
- Який наш Державний гімн?
- Про що розповідає ця пісня??

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Як виникла Україна

Як тільки Бог створив Землю і поселив на ній людей, вони відразу почали просити для себе найгарніші й найродючіші краї, що стали б їм за Батьківщину. Різні народи приходили до Бога і кожному він відокремлював якусь частину Землі. Не поспішав просити собі наділ лише один народ. Він мандрував світом, милувався його красою і нікому не заздрив. Якось озирнулись ці люди навкруги і побачили, що повсюди різні народи обживають зайняті місцини.

Тоді пішли й вони до Бога. Бог побачив їх та й каже:

- А чого вам треба, добрі люди?
- Та землі-батьківщини хочемо, Боже!
- Буде вам матінка-земля. Ідіть та осідайте он на тому клаптику між морями, — показав пальцем униз.
- Та там уже занято, Боже!
- Ага, то біля них і селіться.
- Не можемо, Господи: там також занято, а далі ще, ще якихось людей повно.

Подивився Бог згори і переконався, що всі землі вже роздав.

А гарний народ йому дуже сподобався, тож не схотів залишати його без Батьківщини.

— Гаразд, — сказав Господь. — Віддам я вам он той куточок понад Дніпром, що залишив собі на земний рай. Але то незвичайний куточок — РАЇна. Земля там пахне медом, вода як молоко, а з неба в душу людей плететься пісня. На той куточок будуть зазіхати нечестивці, тому його треба пильнувати і боронити. Як будете справді такими відважними козаками, як мені видається, то на тій землі ви станете господарями.

— Згода, Господи! Буде так, як кажеш. Благослови в дорогу!

Поблагословив Господь цей народ і провів до райських воріт. Відтоді орють козаки землю, а зброєю захищають її від усякої нечисті аж до сьогодні. І назвали свій райський куточок Україною.

Запитання та завдання до обговорення твору

- Про що розповіла вам легенда?
- Який подарунок отримав від Господа наш народ? Розкажіть, як це сталося.
- Як ви гадаєте, чому Бог вирішив надати українцям таку гарну землю?

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Українські традиційні страви

ВІНОЧОК ЦІКАВИНОК

В Україні завжди полюбляли щедре та смачне частування. До наших часів дійшли рецепти традиційних страв, які готували українські господині з давніх часів.

Українська страва найголовніша на обідньому столі - борщ. Справді, хто ж не любить борщ? Слава про нього йде не лише Україною, але й багатьма країнами.

Іншою відомою всім українською стравою є куліш — рідка пшоняна каша, заправлена салом і цибулею. Польовий куліш — страва, яку варили для себе козаки: не в печі, а прямо на багатті в казані. Тому козацький куліш ще й пахнув димом. Таку страву і зараз іноді варять під час відпочинку на природі. Тому куліш іноді називають польовою кашею.

У нашого народу є й інші улюблені страви, серед яких — багато борошняних, із тіста. І це не дивно, адже земля України щедра й багата хлібом — добре родить пшеницю й жито. Але з борошна пекли не тільки хліб, а й пиріжки, пампушки до борщу. Та найулюбленішою українською стравою, звичайно, є вареники. І готують їх із різноманітними начинками на будь-який смак: із картоплею, м'ясом, грибами, капустою — до обіду, із вишнями, смородиною, солодким сиром — на десерт.

Деякі наші страви є традиційними до народних, християнських свят. Так, на Різдво українці готують кутю — пшеничну кашу з горіхами, родзинками, медом та маком. Ще варять узвар — компот із сушених яблук, слив та груш.

А ось до Великодня обов'язковою стравою на українському столі вважається духмяна паска: біла, пишна, вона просто проситься до рота всім ласунам, небайдужим до української кухні.

Запитання для бесіди:

Які традиційні українські страви ви знаєте?

А вам доводилося куштувати українські страви?

Які продукти потрібні для приготування цих страв?

Яка українська страва найголовніша на обідньому столі?

А з чим подають вареники до столу?

Розкажіть, яку святкову та буденну їжу готують ваші

мами, бабусі.

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Єдина соборна Україна

ВІНОЧОК ЦІКАВИНОК

Наша рідна Батьківщина — Україна. Подивіться на карту - в її центрі — столичне місто Київ, що височіє над річкою Дніпро. Поринемо в часи української історії.

Колись давно Україна не була єдиною. Та більше ста років тому, 22 січня, українські землі проголосили об'єднання, і відтоді Україна стала єдиним цілим, неподільною соборною державою. Тому 22 січня ми відзначаємо свято — День соборності України.

Наш народ, добрий і терплячий, роботящий і ширий, щедрий і світлий. Такими були наші батьки, діди і прадіди, древнє коріння нашого роду. А ви, діти, нащадки цього великого роду, молоде покоління, тому вам треба рости такими ж добрими і чуйними, ширими і щедрими, брати від своїх попередників усі найкращі риси і традиції та розвивати і нести їх у світ. Бо як каже народна мудрість: «Доброму завжди добре». Ми дружній народ. Між нами легко жити всім у рідному краю, бо ми не робимо різниці між населенням за національними ознаками, а легко уживаємося з людьми різних національностей. Поміж нас є білоруси, поляки, німці, татари, узбеки і багато інших, але всі ми живемо у дружбі і в мирі і для всіх нас Україна є спільним рідним домом. Всі ми — народ України! Для всіх нас Україна — це спільний дім зі своєю культурою, державною мовою, історією, рідними і дорогими серцю краєвидами.

Кожна країна має свої кордони, що відділяють її територію, як стіни відділяють квартири в одному будинку. Країни-сусіди, які поважають державні кордони і не порушують їх, живуть у дружбі та злагоді. Таке життя називають мирним. В умовах миру щасливі дорослі й діти: вони мають достатньо їжі, одягу, іграшок, ходять до дитячого садка чи навчаються в школі, подорожують усім світом, спілкуються з друзями з різних країн, але іноді окремі держави розпочинають війни, посягають на чужу землю. Під час війни гине багато людей, руйнуються будинки. Напад на іншу країну — великий злочин, а захист своєї країни — обов'язок громадян.

Важкою ціною дісталася і дістається перемога українцям, але перемога наша!

Лунає пісня солов'їна,
І вітер віє степовий.
Моя соборна Україна
Знов зустрічає день новий.

Краса української хати

У давнину українці жили в хатах. І там було все дещо інакше, ніж тепер. Чи хотілося б вам помандрувати в ті далекі часи й познайомитися з побутом та звичаями наших пращурів? То маємо нагоду.

Старовинне українське село, хата — невеличка, гарненька. Стіни такої хати чисто вибілені — білі-білі. Під стріхою розмальовані візерунком. А дах хати вкритий соломкою. Поруч із хатою — подвір'я, обгороджене тинем — плетеним парканчиком із гілок, лози. Біля хати є квітник, де посажені чорнобривці, мальви, кручені паничі тощо. А в дворі — ще споруди є: хлівець для худоби, курник, клуня, де зберігались різні продуктові запаси.

У давнину на подвір'ї поблизу хати споруджували дерев'яну криницю у вигляді журавля. Криниця була потрібна селянам, щоб із неї брати воду — чисту і дуже смачну.

А тепер — до хати. Як у ній цікаво! Більшу частину кімнати займає українська піч — також чисто вибілена, ще й розписаними візерунками прикрашена. Вона обігрівала хату, дарувала їй затишок, а ще — годувала. Наші прабабусі в такій печі щодня випікали хліб, варили та смажили різні страви. Ставили їх у піч у горщиках за допомогою спеціального приладдя — металевого рогача з довгою ручкою. А коли страва спечеться чи звариться — так само і виймали її з печі.

Уся хата була прикрашена вишиваними виробами: на столі — скатертина, на подушках — наволочки, на поличках та скрині — серветки. Ну, і звісно, на покуті біля ікон та коло печі висіли вишивані рушники.

Посуд у хаті був переважно глиняний — глечики, горщики, миски. І зберігався він не в шафах, а на спеціальних поличках — на миснику.

Ось такою затишною була українська хатка. І багата вона була не коштовними речами, а працею своїх господарів, їхньою гостинністю, добротою, щирістю.

Запитання для бесіди:

- Розкажіть, яка на вигляд традиційна українська хата.
- Яким було подвір'я української хати?
- Що можна було побачити у дворі та біля нього?
- Яка на вигляд українська піч? Для чого вона слугувала?
- Які вишивані вироби прикрашали українську хатину?

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Дівочий віночок — символ України

ВІНОЧОК ЦІКАВИЙ

Традиційний дівочий вінок - аціональний головний убір — віночок із квітів з барвистими стрічками. Але ж віночок — це не тільки краса, але й український оберіг-символ. Віночок плели не просто так, не тільки для того, щоб прикрасити нам голівку. Кожна квітка у вінку — своєрідний символ, який мав дарувати власниці віночка щось добре.

У наших віночках могло бути багато квітів, але деякі квітки користувалися найбільшою популярністю. Насамперед, це сині квіти барвінку.

Барвінок — вічнозелена рослина, і квітне він рано, навесні. Тож квіти барвінку вплітали у вінок як символ вічного життя.

Деревій — квітка невибаглива. Куди б не потрапило насіння деревію, воно всюди проростає і цвіте. Тому дрібні білі квіточки деревію вплітали у віночок як символ нескореності. Адже ми, українці, нікому не звикли коритися!

Безсмертник - свою назву він отримав за те, що навіть у сухому вигляді його квіти немов живі. Окрім того, безсмертник лікує багато хвороб. Тому жовтий безсмертник вважають квіткою здоров'я.

А ще, за давнім повір'ям, дівочий вінок мав знімати головний біль та берегти волосся. І сприяли цьому яскраві квіти чорнобривців.

Не забували вплести у віночок і калину. Вважалося, що білі квіти або червоні ягідки калини мають дарувати дівчині кохання та примножувати її красу. Адже калина — символ кохання й дівочої вроди.

Наш віночок — це не тільки квіточки, а й різнокольорові стрічки. Кожна з них, як і квітка, має своє значення: коричнева — символ матері-землі, зелена - символ молодості, жовта - сонця, білосніжна - неба, жовтогаряча - символ життя, а рожева - символ чистоти і добра.

Стрічки прив'язували так, щоб вони були довші за дівочу косу. Вважалося, що вони оберігають її від злого ока.

Запитання для бесіди:

- Як називається український головний убір для дівчинки?
- Яким чином та з чого виготовляли віночок?
- Які квіти традиційно використовували для плетіння віночка?
- Чому віночок вважають народним оберегом?
- Яку роль відігравали у вінку квіти барвінку, чорнобривців, безсмертника, калини тощо?
- Що ще прив'язували до вінка?
- Які кольори мали традиційні стрічки у віночку?
- Якою мала бути довжина цих стрічок і чому?

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Наш Кобзар шановний

Віночок цікавине

Тарас Шевченко — великий син нашої Батьківщини — України. Шевченка та його творчість люблять і знають не тільки в Україні, а й по всьому світі. Народився поет березневого дня в бідній селянській хатині. Дитинство Тараса було тяжким: він рано залишився без батьків і ріс сиротою, без маминої ласки й батькової турботи. Змалку хлопчикова доводилося жити в неволі і працювати на багатих панів. Юний Тарас мав мрію — стати художником. Він хотів намалювати своє мальовниче село, білі хати, верби над ставком і червону калину.

Пізніше Шевченку зустрілися добрі люди, які допомогли йому: викупили з панської неволі, надали можливість вивчитися і здійснити свою мрію. І Шевченко, маючи світлу душу, наповнену любов'ю до рідного краю, до свого народу, не тільки зобразив його на своїх картинах, але й оспівав у віршах — милозвучних, прекрасних.

Шевченко як поет прославив нашу Україну, і про неї дізналися люди в інших куточках світу. А ми, українці, і досі зачитуємося шевченківськими віршами. Коли ми читаємо вірші Шевченка, уявляємо красу рідної природи, ширість, мужність і доброту нашого народу.

Люди вшановують талант поета. Майже в кожному місті нашого рідного краю є названа на честь Шевченка вулиця, навчальні заклади. Ім'ям Шевченка називають парки, театри. І в багатьох великих міста та малих містечках України споруджені Шевченку пам'ятники.

Запитання для бесіди:

- Якими були дитячі роки Шевченка?
- Розкажіть, про що мріяв малий Тарас.
- Як склалося життя Тараса?
- Ким він став?
- Чим відомий Тарас Шевченко? Що він зробив?
- Про що писав вірші Шевченко, чому їх присвячував?
- Чи пам'ятають люди Шевченка зараз, у наш час?
- Що в нашому місті назване іменем цього поета?

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Українська сорочка-вишиванка

Вишивання — давній вид української народної творчості. Раніше в Україні кожна дівчинка змалку навчалася майстерно вишивати. Згодом дівчата вже вишивали такі сорочки для своїх наречених, а матусі — для дітей. Робили це з душою, творчо, вкладаючи у свою працю найпалкіші й найширші почуття — любов, ніжність, турботу, побажання кращої долі. І не даремно, адже вишиванка — не просто одяг, її вважають нашим оберегом, тобто річчю, яка захищає людину від будь-якого лиха.

Головною відмінністю української сорочки є наявність пазушки — невеликого розрізу спереду з вишитими чорними і червоними нитками візерунками. В Україні чоловіки заправляли сорочки в штани, а не носили поверх них. Чоловічі вишиванки могли бути з низьким стоячим або широким відкладним коміром. Застібалася така сорочка на гудзики або зав'язувалася на шнурки з китицями. Вишивкою традиційно оздоблювали рукави сорочки й комірець. Могла вона бути й на грудях.

В давні часи українська малеча надягала вишиванки, які були просторі й довгі. Малюта до трьох років носили сорочки, які були перешиті з одягу дорослих. Але не тому, що наші пращури були дуже заощадливі — випрані багато разів вишиванки дорослих були м'якшими і приємнішими на дотик. До того ж вважалося, що вишиванка матері або батька може передати дитині особливу енергетику, захистити її від злих духів.

Дітям, старшим за три роки, вишивали вже власні сорочки з певним орнаментом. Раніше кожна мати виготовляла вишиту сорочку для малюка власноруч. На вишиванках хлопчиків і дівчаток були різні візерунки. Чоловічими символами були вогонь, птахи, сонце. Жіночими візерунками були зображення рослин, ріллі, символів родючості. Вишивали дитячі сорочки переважно червоними нитками. Вважалося, що цей колір захищає дитину і збільшує енергетичний потенціал. До червоних ниток іноді додавали трохи чорних. Чорний колір уособлював землю та родючість.

Запитання для бесіди:

Що ви знаєте про українську сорочку?

Яку назву вона має?

Якою має бути вишиванка?

Які частини сорочки прикрашені вишивкою?

Що вишите на комірці вишиванки?

Які кольори ви б дібрали для вишивки?

Рідна мова - українська

ВІНОЧОК ЦІКАВИНОК

Мова — це велике досягнення людства. Кожен народ любить і плаче свою мову. Вона живе у народній творчості (казках, піснях, прислів'ях), її ушляблюють у своїх творах видатні письменники та поети.

А чому так важливо знати рідну мову? Люди, які знають кілька мов, стверджують, що жодною чужою мовою неможливо якнайкраще висловити свої найглибші переживання. І найширші слова від серця йдуть саме рідною мовою.

Без знання рідної мови не можна добре пізнати свій народ. Тому що мова — це не лише слова чи правила їх написання, а життя та мудрість багатьох поколінь.

Українську мову здавна називають солов'їною, калиною. Чому? Соловейко — головний співець України, і мова наша звучить так само мелодійно, ніжно та наспівно. Калину наші пращури вважали символом краси та відродження. Тож і в мові нашої життєдайна сила, яка об'єднує нас. протягом багатьох віків не дає згаснути нашому родоводу.

Наша рідна державна мова - українська, бо всі ми українці, живемо в Україні, в мальовничому і чарівному краю. І свою рідну мову ми всі повинні дуже добре знати, розмовляти нею чисто і правильно, тому що кожна людина, яка себе поважає, повинна добре вміти розмовляти рідною мовою. А ми, українці, народ давній і працелюбний, співучий і відважний, добрий і щедрий. І мова у нас дуже мелодійна, багата, як земля, веселкова і чарівна. За красою звучання вона стоїть поряд з італійською та перською. А для нас вона найкраща у цілому світі, бо рідна нам від діда-прадіда, від самої колиски. Здається, що вона звібрала у себе все: сонце і зорі, красу вишневого цвіту і ранкові роси, шепіт трави і дзвінкий спів струмочка, вечірні тумани і тепло літнього дня. Українською мовою можна передати будь-які явища природи, слів вистачить, щоб описати сміх і сум, найвищу красу, задовольнити найвитонченіший смак. Все у ній є, тільки вчити треба наполегливо, безмежно любити, гордитися рідною мовою.

І рідну мову треба знати,
Вона ж для нас як рідна мати.
Вивчаймо ж мову з юних літ,
Щоб українцями йти в світ.

Запитання для бесіди:

- Про що сьогодні говорили?
- Яку мову називають рідною?
- Про що розповісте друзям, батькам?
- Чому українську мову називають солов'їною та калиною?

Бережіть, шануйте, любіть свою мову,
вивчайте традиції свого народу,
адже ми — українці, пишімося цим.

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі

Українські майстри в часи давнини

Наш український народ віддавна славився своїми умільцями, майстрами, які добре володіли різними ремеслами. А ремесел на той час в Україні було чимало.

Дуже давня і шанована професія — гончар. Гончарство — виготовлення посуду та інших речей із глини. Ремесло гончаря було клопітким. Спочатку гончар восени копав глину, приносив додому й лишав її надворі, щоб вона вилежалася під дощами, сонцем та вітрами. А навесні глину очищували, просіювали, намочували водою, місили й ліпили з неї виріб. Робив це гончар на спеціальному пристрої — гончарному крузі. Готовий виріб майстер поливав водою, а потім обпалював у печі. Після запікання посуд ставав міцним і дзвінким. Так гончарі виробляли посуд (глечики, макітри, миски, горщики), свічники, а із залишків — іграшки (свишки у формі півників, баранців, коників, козликів)

Іншим давнім ремеслом було ковальство. Коваль працював у кузні з металом і виготовляв металеві вироби: рогаці для печі, підкови для коней, замки, ключі тощо. Шматок металу коваль поміщав у спеціальну піч, розжарював його до почервоніння, а потім клав на ковадло і бив по металу молотом, надаючи йому потрібної форми. Ремесло коваля вимагало від майстра не тільки зміння, але й неабиякої фізичної сили.

Інший давній ремісник — столяр — був майстром по дереву. Столяри виробляли дерев'яні меблі (лави, ліжка, мисники, скрині), віконні рами та двері. Зараз у нас теж є столярні цехи, де майстрам допомагають спеціальні верстати. А давнім умільцям-столярам доводилося все робити вручну і покладатися лише на власні зміння.

Усі ви носите одяг із тканини. Зараз тканини виготовляють на ткацьких фабриках із ниток, прядива, яке також виробляється в спеціальних текстильних цехах. А в давні часи виготовленням ниток (із вовни та льону) займалися майстрині-прялі. Прялі використовували для цього спеціальне приладдя — прядку. Робота прялі йшла повільно і вимагала від майстрині старанності, уваги й терпіння. Потім ткалі перетворювали прядиво на тканину на ткацьких верстатах, також вручну.

Багато й інших професій існувало в давні часи: млинарі, які виробляли борошно, кравці, які шили одяг тощо. Сучасні покоління захоплюються майстерністю своїх пращурів та пишаються ними.

Запитання для бесіди:

- Розкажіть, чим займався майстер-гончар, як та з чого він робив свої вироби.
- Де та як працював коваль? Які речі та з чого робив цей майстер?
- Розкажіть, із яким матеріалом працювали столяри. Чим вони займалися?
- Чим займалися прялі, на чому вони працювали?

Пес Патрон знає все і з задоволенням розкаже тобі